

Carta do Prelado (decembro de 2016)

"Existe o risco -advirte Mons. Echevarría- de que o trafego do ambiente nos empuxe, case sen darnos conta, ao atolondramiento: a facernos perder o enfoque de que o Señor se acha moi preto". Carta do Prelado de decembro sobre o Advento.

15-12-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Despois de clausúraa do Ano da misericordia, con alcance mundial, comezamos o Advento e un novo ano litúrxico. A Igrexa anímanos a acelerar a nosa marcha cara ao Señor. Unha recomendación sempre actual, pero que, en preparación do Nadal, cobra se cabe maior urxencia.

Todos temos gravadas na alma unhas palabras que, nas próximas semanas, éncheno todo: *veni, Domine, et noli tardare*[1]; ven, Señor, non tardes. Convídasenos a pór a mirada en Cristo, lembrando o seu nacemento terreo en Belén e esperando -tamén con alegría e paz- a súa gloriosa chegada ao final dos tempos. Se faltase este empeño, quizá as ocupacións do día a día, o monótono repetirse de xornadas case sempre iguais, convertan noso camiñar cotián nunha existencia gris, sen relevo, minorando a expectativa do encontro co Salvador.

De aí ese estupendo berro da Igrexa: ven, Señor Xesús! Como explicaba san Bernardo, entre o primeiro e o último Advento discorre un *adventus medius*, unha chegada intermedia de Cristo, que ocupa todo o arco da nosa existencia. «Esta vinda intermedia é como unha senda pola que se pasa da primeira á última: na primeira, Cristo foi nosa redención; na última, aparecerá como a nosa vida; nesta, é o noso descanso e o noso consolo» [2].

Ao prepararnos para a inminente conmemoración do nacemento de Xesús en Belén, estas semanas móvennos a percibir como Deus avecíñase en cada instante a nós, espéranos nos sacramentos - especialmente nos da Penitencia e a Eucaristía-, e igualmente na oración, nas obras de misericordia. «Esperta. Lembra que Deus vén. Non onte, non mañá, senón hoxe, agora. O único verdadeiro Deus, "o Deus de

Abraham, de Isaac e de Xacob" non é un Deus que está no ceo, desinteresándose de nós e da nosa historia, senón que é o Deus-que-vén» [3].

Cada xornada desta espera sitúanos intensamente xunto a María e a Xosé, tamén con Simeón, Ana, e con todos os xustos da antiga Alianza que ansiaban a vinda do Mesías.

Penetrémonos nas fames do Señor - porque *son as súas delicias estar cos fillos dos homes*[4]-, que se manifestan na historia da salvación.

Como nos esforzamos por corresponder? Volvamos con maior continuidade os nosos ollos á Virxe e ao santo Patriarca: meditemos como agardaban, cun afán maior en cada xornada, o nacemento do Fillo de Deus. É lóxico considerar que, durante os meses que precederon a ese celestial acontecemento, as súas conversacións virarían ao redor de Xesús. Cobran gran actualidade as

palabras do noso Pai: ***acompañá con gozo a Jousei e a Santa María... e escoitarás tradicións de a Casa de David: Ouvirás falar de Isabel e de Zacarías, che enternecerás ante o amor purísimo de Jousei, e latexará fortemente o teu corazón cada vez que nomeen a o Neno que nacerá en Belén...[5]***. Suxírovos que afinemos con máis afecto no rezo do Ángelus.

Nesta época nosa, tan complexa como apaixonante, existe o risco de que o trafego do ambiente nos empuxe, case sen darnos conta, ao atolondramiento: a facernos perder o enfoque de que o Señor se acha moi preto. Xesús dásenos do todo, e nada máis normal que nos pida moito. Non entender esta realidade significa non entender ou non penetrarse no Amor de Deus.

Pero non imaxinemos situacións anormais ou extraordinarias. O

Señor espera que nos esmeremos na realización dos deberes ordinarios propios dun cristián. Por iso propóñovos que estas semanas -que en tantos países caracterízanse por un *crescendo* de preparativos externos para o Nadal-, supoñan no voso camiñar un *crescendo* de recollemento no trato con Deus e no servizo xeneroso e alegre aos demais. No medio das prásas, das compras -ou das estreitezas económicas, quizá ligadas a certa falta de seguridade social-, de guerras ou catástrofes naturais, habemos de sabernos contemplados por Deus. Así atoparemos a paz do corazón. Dirixamos a nosa mirada a Cristo que chega, como o Papa comentaba unhas semanas atrás, citando unha coñecida frase de san Agustín: «"Teño medo de que o Señor pase" e non lle recoñeza; que o Señor pase diante de min nunha destas persoas pequenas, necesitadas, e eu

non me dea conta de que é Xesús »
[6].

En particular, coidemos mellor os detalles de piedade que tornan máis íntimo e cálido o trato con Deus, e preparan a Xesús Neno unha pousada acolledora: por exemplo, santiguarnos con pausa, sabéndonos acollidos pola Trindade e salvados pola Cruz; recollernos, con naturalidade pero con devoción, á hora de bendicir a mesa ou de dar grazas a deus polos alimentos; mostrar, nas genuflexiones ante o *Belén perenne de o sagrario*[7], a firmeza dunha fe concreta e actual; acompañar unha esmola cun sorriso; saudar con agarimo á nosa Nai nas súas imaxes, preparando nestes primeiros días de decembro a solemnidade da súa Inmaculada Concepción... Na aridez de certas xornadas, a Virxe faranos atopar flores colmadas de bo aroma, do *bonus odor Christi*[8], como se narra

nas aparicións da Virxe de Guadalupe a san Xoan Diego, que conmemoramos o día 12.

A partir do 17 de decembro, a espera de Xesús vólvese santamente impaciente: *o que ha de venir, chegará sen tardanza, e xa non haberá temor en nosa terra, porque El é o noso Salvador*[9]. «Cando ouzamos falar do nacemento de Cristo, gardemos silencio e deixemos que ese Neno *nos* fale; gravemos no noso corazón as súas palabras sen apartar a mirada do seu rostro. Se o tomamos en brazos e deixamos que nos abrace, daranos a paz do corazón que non coñece ocaso. Este Neno ensínanos o que é verdadeiramente importante na nosa vida. Nace na pobreza do mundo, porque non hai un posto na pousada para El e a súa familia. Atopa acubillo e amparo nun cortello e vén recostado nun pesebre de animais. E, con todo, desta nada brota a luz da gloria de Deus» [10].

Cando o trato con Deus adquire este sabor sereno e ditoso tan propio do portal de Belén, brota ao noso ao redor, como froito maduro, tamén un ambiente familiar máis intenso e rebosante de gozo, tan unido a estas datas. Por iso a Igrexa empúxanos a dispor mellor o corazón durante o Advento, e anímanos a esquecer reclamos de pouca sonada, ruído que nos despista, superficialidade do inmediato... Quizá nos ocupamos de moitas cuestións, e fáltanos acougo no trato con Deus. Se logramos manter esa calma na relación co Señor, ofrecerémola tamén aos demais: a convivencia máis estreita nos días de Nadal apartaranos de discusións, enfados, impaciencias ou lixeirezas, e gustaremos de descansar e rezar xuntos, de alimentar bos intres en familia, de limar prexuízos ou rencorcillos que quizá quedaron na alma.

Non vos preocupe se, a pesar de nosa boa vontade, algunhas veces asáltannos as distraccións nas prácticas de piedade. Pero loitemos para adquirir a necesaria fortaleza sobrenatural e humana para rexeitalas. Renovemos con perseveranza o noso afán por construír dentro de nós un *belén vivente* onde acoller a Xesús, a base de intres de oración ante o Nacemento, aínda que en ocasións déanos a impresión de estar coa cabeza nas minchas. Pensade entón que san Xosemaría non se desanimaba ao verse así nalgúns momentos seus ante o Señor. En 1931 anotaba: ***coñezo un borrico de tan mala condición que, se houbese estado en Belén xunto a o buee, en lugar de adorar, sumiso, a o Creador, se houbese comido a palla de o pesebre***^[11]. Por iso, écheme de gozo que se difunda, en moitos países, o costume cristián de instalar un Nacemento nas casas.

Non deixedes de acordarvos nestes días da xente soa ou que pasa necesidades, e a quen podemos axudar dun modo ou outro, conscientes de que os primeiros beneficiados somos nós mesmos. Procurade contaxiar esta solicitude tan cristiá a parentes, amigos, veciños, colegas: que detalle tan cristián, entre tantos, o dalgúns fieis da Obra que durante algunhas noites van ofrecer algo para comer e de beber a persoas sen fogar, e tamén a quen se ocupan de vixiar o descanso dos cidadáns.

Antes de pór fin a estas liñas, desexo agradecer de novo ao Santo Pai o agarimo que me manifestou na audiencia do pasado 7 de novembro, e a bendición que impartiu aos fieis e apostolados da Prelatura. Continuade rezando pola súa persoa e as súas intencións, coa firme esperanza de que Xesucristo, no Nadal próximo, derrame con abundancia os seus

dons sobre a Igrexa, o Romano Pontífice e o mundo enteiro.

E recorramos moi filialmente á Virxe durante os días da novena á Inmaculada. Sintamos o orgullo santo de ser fillos de tan boa Nai, que coa súa facer -como apuntaba san Josemaría- colócanos fronte a fronte con Xesús. Este trato impulsaranos tamén a aumentar con gozo a nosa proximidade ás enfermas e aos enfermos. Non deixedes de meditar o agarimo e a proximidade paterna con que o noso Fundador acompañounos xa no primeiro Nadal da historia da Obra: a soas con Deus, con María e Xosé; e con cada un e cada unha das súas fillas e dos seus fillos que viriamos ao Opus Dei.

Con todo agarimo, bendívos, pídevos máis oracións, máis fidelidade,

Roma, 1 de decembro de 2016.

+ Javier

[1] Liturxia das horas, Primeiras vésperas do domingo I de Advento, Preces.

[2] San Bernardo, Discurso 5 sobre o Advento, 1 (Liturxia das horas, Mércores da I semana de Advento, segunda lectura).

[3] Benedito XVI, Homilía, 2-XII-2006.

[4] Cfr. Prv 8, 31 (Vg).

[5] San Xosemaría, *Santo Rosario*, segundo misterio gozoso.

[6] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 12-X-2016 (cfr. SAN AGUSTÍN, Sermón 88, 14, 13).

[7] San Xosemaría, AGP, sec. A, leg. 3, carp. 3, cit. en *Camión. Edición crítico-histórica* (ed. Pedro Rodríguez), Rialp, 3ª ed., Madrid 2004, p. 1051.

[8] 2 Cor 2, 15.

[9] Misal Romano, 19 de decembro, Antífona de entrada (cfr. Hb 10, 37).

[10] Papa Francisco, Homilía, 24-XII-2015.

[11] San Xosemaría, Apuntamentos íntimos, n. 181 (25-III-1931). Cit. en J. L. Soria, *Mestre de bo humor*, Rialp, 3ª ed., Madrid 1994, p. 91.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-decembro-
de-2016/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-decembro-de-2016/) (10-04-2026)